

„Тъй очитѣ ми зехъ да са помрачаватъ, сърцето ми да пада въ безсиліе; не можахъ вече да си докарамъ на умъ моето благоразуміе нито въспоминаніето на доблеститѣ на моя баща. Сънътъ въ който бѣхъ сънувалъ че видѣхъ мѣдраго Ментора въ Елисейскитѣ Полета довърши моето обезсърчанье: едно тайнствено и пріятно изнуреніе ма обладаваше. Обычахъ вече лъстивата отрова която са вмѣкваше отъ жила въ жила и която проникваше чакъ до мозъка на коститѣ ми. Съ сичко туй азъ въздысахъ още; роняхъ сълзы горчивы; ревахъ като лъвъ въ яростта си. О злочеста младино! викахъ: о богове, които си играете жестоко съ человѣцитѣ, защо гы правите да минуватъ презъ този възрастъ, който е време на лудостта и на пламенната огневица? О! защо не съмъ покритъ съ бѣлы космы, пригърбенъ, и близо до гроба, като Лаерта, моя дѣдо! Смъртта бы была за мене посладостна отъ срамната слабостъ въ която са намѣрвамъ.

„Щомъ изговорихъ туй и страданіята ми са укротихъ; но сърцето ми, опоено отъ една луда страсть, отхвърли почти сѣкый срамъ; подиръ туй азъ са видѣхъ потънжлъ въ една бездна отъ укореніе на съвѣстта. Въ тѣзи душевна борба, азъ тичахъ намѣрки на самъ на тамъ въ священныя лѣсъ, като сѣрна ранена отъ ловеца: тя тича презъ пространны дѣбравы за да намѣри отлекванье на больката си; но стрѣлата която е прободла реброто ѝ слѣдува я въредъ; тя носи съ себе си убійственныя ударъ. Тъй и азъ тичахъ напраздно за да забравѣж себе си, и нищо не помагаше на раната на сърцето ми.

„Въ сжщата минута азъ съзрѣхъ доста далечъ отъ мене, въ дебелата сѣнка на този лѣсъ, образа на мѣдраго Ментора: но лицето му ми са видѣ толкози блѣдно, толкози прискѣрбно, и толкози строга, що не можахъ да осѣтѣж отъ туй нѣкоя радостъ. Вый ли сте, извикахъ азъ, мой любезный пріятелю, моя единчка надѣждо? Вый ли сте? какво прочее! вый ли сте сжщыйтъ? или е дошло едно лъжовно изображение за да омае очитѣ ми? вый ли сте, Менторе? да не е вашата сѣнка чувствителна еще на моитѣ страданія? не сте ли вый отъ сонма на блаженнытъ души които са наслаждаватъ